

باوحي زباناء دوزواه

غلام حيدر قبا كزوي بیره

2.2.1399 HS.

21.4.2020 AD

28 Shaban 1441 HQ

الله أكبر
۲

شعری سپید برای تو

منیر مومن

ترجمه: عزیز یادینی

این کتاب ترجمه اثر بلوچی منیر مومن شاعر نامدار
زبان بلوچی با عنوان «پیاپیں لچھے پتو» می باشد.

سرشناسه: مومن، منیر ۱۹۶۶- م.
عنوان و نام پدیدآور: شعری سپید برای تو/ منیر مومن؛ ترجمه عزیز یادینی
مشخصات نشر: تهران، ریدان، ۱۳۹۷.
مشخصات ظاهری: ۱۸۸ ص.
شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۹۵۰۰۴-۰۰-۸
وضعیت فهرست نویسی: فیپا
یادداشت: کتاب حاضر ترجمه اثر بلوچی با عنوان «پیاپیں لچھے پتو» می باشد.
عنوان دیگر: پیاپیں لچھے پتو
موضوع: شعر بلوچی-- قرن ۱۴
موضوع: Baluchi poetry -- ۲۰th century
موضوع: شعر بلوچی-- قرن ۱۴-- ترجمه شده به فارسی
موضوع: Baluchi poetry -- ۲۰th century -- *Translations into persian
شناسه افزوده: یادینی، عزیز، ۱۳۴۰-، مترجم.
شناسه افزوده: yadini , aziz
رده بندی کنگره: ۷ش۸/م۸/۴۳/PIR۳۲۵۳
رده بندی دیویی: ۸۹/۵۱
شماره کتابشناسی ملی: ۵۴۳۶۴۴۰

به نام او

قبل از هر چیز بنده بر بی‌بضاعتی علمی خویش در زمینه زبان و ادبیات بلوچی اعتراف می‌کنم و همه آنچه که در ادامه می‌آید قطعاً خالی از سهو و اشکال نخواهد بود.

شعر در جامعه بلوچستان جایگاه خاص و شاعران مرتبه‌ی ویژه‌ای داشته‌اند. حتی در برخی از مناطق بلوچستان به «پهلوانان»، خوانندگان و حافظان شعرهای بلوچی هنگام درو محصول سهم خاصی می‌داده‌اند. شعر بلوچ چون دیگر گونه‌های ادبی اقوام مختلف از ادبیات‌های غالب منطقه همچون ادبیات عربی و ادبیات فارسی بی‌تاثیر نبوده است اما در کنار آن قالب‌های اصیل و ویژگی‌های خویش را حفظ کرده و بحث در این مورد مجالی دیگر را می‌طلبد.

سال ۱۹۵۰ میلادی به بعد اتفاقات جدیدی در ادبیات بلوچ رخ داد. اولین نشریات، اولین داستان‌های کوتاه و... در همین زمان نوشته و منتشر شدند و ادب بلوچ جامه نویی بر تن نمود.

اینکه بگوییم اولین شعر نو بلوچی توسط چه کسی سروده شد، با توجه به گستردگی و پراکندگی حوزه فرهنگی بلوچ‌ها در کشورهای مختلف و عدم دسترسی به منابع همواره محل اختلاف بوده است. اما عطا شاد را می‌توان جزء اولین‌ها به حساب

-الف-

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۹۵۰۰۴-۰۰-۸

rabeydaan@gmail.com

نام کتاب: شعری سپید برای تو

نویسنده: منیر مومن

مترجم: عزیز یادینی

ویراستاری و صفحه‌آرایی: عبدالماجد سپاهیان

طرح جلد: لقمان مفاخری

تصویر جلد: حسن یادگارزاده

سال چاپ: ۱۳۹۸

تیراژ: ۵۰۰

قیمت: ۳۰۰۰۰ تومان

ناشر: ربیدان

آدرس: تهران، نواب، مجتمع الوند، واحد ۱۰۳

شماره تلفن: ۵۵۴۳۲۲۹۸

آورد که هم در قالب و هم در محتوا تغییراتی را به وجود آورد و با وجود گذشت چند دهه هنوز شعرش رنگ کهنگی به خود نگرفته است.

منیر مومن شاعر این اثر از شاعران برجسته‌ی امروز ادبیات بلوچ است که کتاب‌های زیادی چاپ کرده است و در آثار گذشته با توجه به نو بودن محتوای اشعارش همواره درگیر قواعد و قوالب کهن بوده است، اما در مقدمه این اثر اعتراف می‌کند که این اولین کتاب من هست که رها از قواعد و قوالب کهن می‌باشد. به قول خود منیر کل این کتاب یک شعر به هم پیوسته است و هر تکه هم می‌تواند مجزا یک شعر باشد. شعر منیر شعری است که همگان می‌توانند با آن ارتباط برقرار کنند. شعری عاری از واژگان و ترکیبات سخت و مشکل، شعری است با زبان امروزی و بسیار روان و سرشار از اتفاقات ناب و غیر قابل پیش بینی و این از ویژگی‌های شعر منیر است. بی‌اغراق بگویم که منیر مومن یک اتفاق خاص در ادبیات بلوچ است.

منیر شاعر لحظه‌های ناب و تصاویر بکر است و اصلاً اینگونه بگوییم که منیر مومن مثل یک نقاش است که با کلمات تصاویر را نقاشی می‌کند و حتی فراتر از نقاشان حس کارکترها را نیز به تصویر می‌کشد.

بسامد بسیاری از واژگان در شعر منیر به وضوح احساس می‌شود از جمله شب و چراغ. هر جا شب می‌آید و تاریکی همه جا را فرا می‌گیرد چراغی روشن می‌شود و رمزی از زمزآلودگی شب را می‌گشاید.

اولین بار آقای عزیز یادینی دست به ترجمه فارسی اشعار منیر مومن زدند و بسیاری از هم نسلان بنده با ترجمه‌های ایشان با منیر مومن و منیر احمد یادینی «رمان نویس بلوچ» آشنا شدیم. بعنوان کسی که سالها از نزدیک شاهد ترجمه آثار منیر مومن توسط مترجم بوده‌ام باید بگویم که وسواس و حساسیت آقای عزیز یادینی در ترجمه واقعاً قابل تقدیر است که ایشان گاه فقط برای برگردان صحیح یک واژه روزها و هفته‌ها وقت صرف کرده‌اند و این ترجمه دقیقاً کلمه به کلمه اتفاق افتاده که معمولاً اینگونه کارها خیلی کم اتفاق می‌افتد. جمله معروفی هست که می‌گوید: «ترجمه وفادار زیبا نیست و ترجمه زیبا وفادار نیست». باید بگویم که این ترجمه هم زیباست و هم وفادار.

امیدوارم در آینده‌ای نه‌چندان دور شاهد چاپ آثار ترجمه شده‌ی دیگر منیر مومن و منیر احمد یادینی توسط همین مترجم باشیم.

شاهین شستونی - شهر محمدی سراوان

مهرماه ۱۳۹۷

۱

من پہ تو تھنا گنوک بوگ نہ لوٹان
 کہ اے تئی زیبائی ء نہاد نہ انت
 تو پمن انچوش دلکش ئے
 کہ من ء ہر ور ء
 پہ تو شیوار بوگی انت
 گنوک بوگی انت
 ء زندگ بوگی انت

۱

من برای تو نمی خواهم تنها دیوانه باشم
 این بھای زیبایی تو نیست
 تو برای من چنان دلکشی
 کہ من بہ ہر شکل
 -می خواهم برای تو-
 ہوشیار باشم
 دیوانہ باشم
 زندہ باشم

شپ ۽ چراگ ۽ نيام ۽
هر چي که است... مني انت
یک مبيگين آجوئي ۽
انچو که دمبرتگين مردم۽
وتي کمپان ۽ دروازگ ۽ پچبوگ ۽ پيسر
چانث ۽ ديم ۽ واب به کپايت

شپ ۽ چراگ ۽ نيام ۽
بالوئي بانزله
من که دست شهاورت
چو الوت۽ ۽ مني دست ۽ دل ۽ اير بوت
۽ من چه بام ۽ آسگ ۽ پيش

ميان شب و چراغ
هر چه که هست... از آن من است
یک آزادي مَناک
چنانکه انساني خسته
پيش از باز شدن دروازه حياطش
در قاب دروازه به خواب رود

ميان شب و چراغ
بال پروانه اي
من که دست دراز کردم
چون پچپچی عاشقانه کف دستم فرود آمد
و من پيش از سرخي سحر

شپ ء چراگ ء نیام ء

زمین ء روپگ ء

مبیگین آجوئی ء بالوئی بانزل ء

گوں وتی دعاہان مینگ

ء تئی بت ء جوڑ کنگ لوٹان

پرچا کہ شپ ء چراگ ء نیام ء

هرچی کہ است... منی انت

میان شب و چراغ

زمین را رفته ام

آزادی نمناک و بال پروانه را

با دعاہای خود می خیسانم

می خواهم پیکره ترا بسازم

چراکہ میان شب و چراغ

هر چه کہ هست... از آن من است

۳

دریا

آچارنی نبشتگین گواہیے

ء زمین

دُرچکانی آروّس ء

گوات ء الہان کتگین سوّتے

تو ہر شب

ہما پاس ء اُمیت ء آگاہے

کہ گوات بوپسیت

ء توّ وتی ارمانان مُرگے بہ کنّے

ء بال بہ دیّے

۳

دریا،

گواہِ نوشتہ شدہِ بادبانِ ہاست

و زمین،

در عروسیِ درختان

ترنمِ ترانہ‌ای بادہاست

تو ہر شب

بہ امیدِ همانِ پاسِ شبِ بیداری

کہ بادِ بخُسبد

و تو آرزوہایت را پرندہ‌ای کنی

و پروازِ دہی

من وتی تَن ۽ نبشته ۽ وانگ ۽
وتی چراگ ایبرتگ آنت
بلے من اے گپ ۽ زانان
هُردین کہ آچار بُست به کن آنت
دریا وتی چولان
درانڈیھ کنت
تو اوَن سرپدے
هموُدا کہ مُرگ بال ۽ دمبرآنت
زمین پندات بیت

من برای خواندن کتیبہ تشنگی ام
چراغم را بلعیده ام
اما من این سخن را می دانم
بادبان های کوچک که افراشته شوند
دریا موج های خود را
به غربت می فرستد
تو هم میدانی
آنجا که پرنده از پرواز بازماند
زمین آغاز می شود

تئی زیبائی هامینے
 ۽ منی تلبِ ادرکے
 اوش کپاتانی ته ۽ گواچی کنگ بنت
 ۽ شیرگ تالانی ته ۽
 نهادی ۽ روانت
 هامین بس دو جاگه ۽
 پشت کپایت
 یکے مرگانی سوٽ ۽ ته ۽
 که گواتِ اش زورایت
 ۽ په شینکان بارت
 یکے ادرک ۽ نک ۽
 که مچ ۽ گرک ۽ نشته
 ۽ هچ نه گشایت

زیبایی تو فصلِ «هامین» یست
 و خواهش من سنجابی
 خوشه‌ها به درون سبدها توشه می‌شوند
 و شیره خرما درون مجمه‌ها
 به بازارِ فروش می‌روند
 هامین فقط در دو جا
 ماندگار است
 یکی در آوازِ پرندگان
 که باد برمی‌دارد
 و به طره ابری می‌بردش
 دیگری در کامِ سنجابی
 که بر فراز نخل نشسته
 و هیچ نمی‌گوید

۵

چد ء پيش كه تتي چمانى ته ء
وپتگين كهوت بال به كن آنت
من وتى هوشام ء هديره يى جوژ كنان

من هر وهده ء كه ترا چاران
انچين زيمرى منى گوشان كپايت
انچو كه شنده چه كوھسار ء به نال ايت
انچو كه بيركه گوات ء سوتان الهان به كنت
بله منى هوشام

۵

پيش از آنكه درون چشمانِ تو
كهوتر خفته پرواز كند
من عطشم را بقعه اى مى سازم

هر هنگام كه ترا نگاه مى كنم
چنان آهنگى به گوشم مى رسد
چنانكه آبشارى از كوھسار بنالد
يا كه رعدى آوازهاى باد را به سرايد
اما عطشم

نه ڪوهه بيت... نه شندے

نه بيرڪے

وهڊے تئي چمانی ته ء وپتگين ڪپوت

اے هديره ء سر ء بال ڪننت

گڏا تو ڪوشان ڪوهن بڪن

ء من چمان سيئينان

نه ڪوهي مي شود ... نه آبشاري

نه رعدی

هنگامي که کبوتر خفته درون چشمان تو

بر فراز اين بقعه پرواز مي کند

آنگاه تو کفش پاره کن

من هم چشم مي فرسايم

۶

تئی تُرانگِ مرچان دیوانہ انت
کئیت دُرچک ءِ تہ ءِ وت ءِ چیر دنت ءِ لُدایت

جنگلے وتی چونکیان وارینگا ات
منا دُوست بوت
دمانے رند چاران
تئی تُرانگِ جنگل ءِ تہ ءِ ساه زوگ ءِ انت
شب کہ پیر بیت
گڈا من زوران ءِ کاپر ءِ دُرنگ ءِ اِیرے کنان
بلے تئی تُرانگِ استالانے واب ءِ نئیلایت

۶

خیالِ تو این روزها دیوانگ است
من درختی را که می‌نگرم
می‌آید درون درخت خود را پنهان می‌کند و می‌خرامد

گنجشکی جوجه‌های خود را دانه می‌داد
من دوستدارش شدم
لحظه‌ای بعد می‌بینم
خیالِ تو درونِ گنجشک جان می‌گیرد
شب که پیر شود
آنگاه برمی‌دارمش و به شاخه سایانش می‌آویزم

ء استال چو شیر ء سستگین ننگ ء گریو آنت

تئی ٹرانگ مرچان دیوانہ انت

منی دل لوٹایت کہ

من اچ وت دور بہ نندان ء کپودر بہ سازان

بلے من زانان

اے گنوک بالئے دنت

ء پدا کدوہانی

کورین چم گون من درمان نہ بنت

اما خیال تو ستاره‌ها را برای خواب نمی‌گذارد
ستاره‌ها همچون کودکی جداشده از شیر مادر، می‌گریند

خیال تو این روزها دیوانگ است

دل می‌خواهد

من از خود دور بنشینم و کبوتر بسازم

اما می‌دانم

این دیوانه‌ها پرآش می‌دهند

بعد چشم کور آشیانه‌ها

به دست من درمان نمی‌شوند

۷

ہما وھد کہ تو من ء پجہ نیاوڑتگِ اِت
من ترا دعایے ء وڑ ء
وتی پیڑگاہ ء کِشت
ء اچ وت شمشکار بوتان

مرچی کرنے ء رند
تو جدا گوستگئے ء منا گشت
«اگن جلگھین بے تواری ء زر ء
پہ کسانکین مرگے ء شپڈرنگ ء
زروانے سازات کنئے
گڈا من ء توار بکن»

۷

ہمان ہنگام کہ تو مرا بجا نیاوردہ بودی
من ترا همچون دعایی
در آستانہ خود کاشتم
و خود را بردم از یاد

امروز پس از قرنی
تو از اینجا گذشتی و مرا گفتی
«اگر بہ دریای گسترده بی صدایی
برای درنگ شبانہ پرندہای کوچک
بتوانی جزیرہای بسازی
آنگاہ مرا صدا کن»

من وتی چارین نیمگان

چمان شانک دیان

هچ نیست

دور یک دعایے گندان که جُنزگ ءِ اِنْت

برے ذرچکے بیت ءُ برے زروانے

من

به چهارسوی خویش

چشم‌هایم را می‌افشانم

هیچی نیست

در دوردست‌ها یک دعایی می‌بینم

که در حال تکان خوردن است

گاهی درختی می‌شود و گاهی جزیره‌ای

۸

ترا مُهرگے دست ء بوتہ
 تو تچان بوتگئے
 بلے شہر ترا گندگ ء بوتہ
 تو تھنا نہ بوتگئے
 ہما دمانان کہ کس نہ بوتہ
 بلے ہالے... الوتے... شہمے
 مدام تئی دامن ء بندوک بوتہ
 اے اسرالے...
 کہ تئی وایان اچ تو پُلایت
 ء تو آہانی شوہاز ء بے واب بئے
 اے نیمونے...

کہ تئی وایجاہ ء نپاد ء چیر ء چاتے جنت

۸

ترا مہرہای در دست بودہ
 می دویدهای
 اما ہمہ شہر ترا دیدہ بود
 تو تنہا نبودہای
 همان لحظہ ہا کہ کسی نبودہ
 اما، خبری ... پیچ پیچ عاشقانہ ای ... لمعہ نوری
 مدام بر دامن تو بستہ بودہ
 این ناخوشی ست مرموز...
 کہ خواب ہای ترا از تو می رباید
 و تو در جستجوی آن ہا بی خواب می شوی
 این بہانہ است
 کہ در خوابگاہِ تو، زیر بسترت چاہی حفر می کنند

توئے گندئے گڈا
 پہ وت بانزل لوٹائینے
 ء مہکان ء پریانِ ٹولیے
 تئی رندا کئیت
 تو سرگرئے
 بلے دان اے دمان ء
 تو انگہ تھنا نہ بئے
 اسرالے... شہمے... نیمونے
 تئی دامن ء بندوک بیت

تو خواہی دید کہ بعدھا
 برای خویش بال می خواہی
 و دستہ پریانِ مہتاب
 در پی تو می آیند
 تو راہی می شوی
 اما تا ہمین لحظہ ہا
 تو ہنوز تنہا می شوی
 ناخوشیِ مرموزی... لمعہِ نوری... بہانہ ای
 بر دامن تو بستہ می شود

۹

بارین چُنت منزل ء رند
 اے سپر تئی درگاه ء دیم ء سر بوت
 ء تئی مہر ء
 زند انچین مکتبی جوڑ کتہ
 کہ اوڈا ہر روچ
 منا ہمے وانینگ بیت
 کہ من گوستگین سَند
 چہ زیبائی ء آثر اپ ء ڈن گوازینتہ
 بگندئے من
 اے دنیا ء اولی مردمان

۹

راستی پس از چند منزل
 این سفر بہ آستانہ درگاہِ تو رسید
 و عشقِ ترا
 زندگی چنان مکتبی ساختہ
 کہ آنجا ہرروز
 مرا ہمین می آموزد
 کہ من عمرِ گذشتہ را
 بیرون از حصارِ زیبائی گذرانده ام
 شاید من
 اولین انسانِ این جہانم

که من ء وتی آندگ ء گم نہ انت
 (آ من چو جوک ء
 تئی واهگ ء گورا داته)
 من ء وتی زیگ ء بیرنگی ء
 بے تاهیر کته
 نون من لوٹان که وت ء
 یکبرے پدا
 تئی امبازان ودی بکنان

که مرا غم فردایم نیست
 (او مرا همچون جامه‌ای زرین دوز به تن
 تمنای تو داد)
 مرا بی‌رنگی دیروزِ خویش
 بی‌قرار کرده
 اکنون می‌خواهم خویش را
 یک‌بار دیگر
 در آغوش تو پیدا کنم

۱۰

دووشی من تهنا اتان
 ء تهنائی که دل ء سرکشایت
 شپ تهارتر بیت
 دووشی شپ سک تهار آت
 دان تئی ذراهی ء بانگواه ء
 من باکس ء ذیل روک کنان کت آنت

شپ پدا دیما انت
 ء مرچی باکس ء ذیل مان نیست
 کمین نزدیکتر بیا
 که تئی رنگ ء جلوهانی مهرگان
 وتی هوړکین باکس ء به کنان
 شپ دیما انت
 ء تهنائی که دل ء ایرکپایت
 سک تهار بیت

۱۰

دیشب من تنها بودم
 تنهایی که به دل سرکشد
 شب تاریک تر می شود
 دیشب شب سخت تاریک بود
 تا آشکار شدن سحر تو
 من چوب کبریت ها را روشن می کردم

باز شب در پیش است
 و امروز چوب کبریتی در قوطی نیست
 کمی نزدیکتر بیا
 تا که مهره های رنگ و جلوه ترا
 درون قوطی کبریت خالی بگذارم
 شب در پیش است
 و تنهایی که بر دل فرود آید
 شب سخت تاریک می شود

تو زیبا ترے

چہ ہر نہ رستگین شادہ ء

چہ ہر سنگین گم ء

تو زیبا ترے

چہ شپ ء پو لنگین ستر ء

چہ سہب ء روشنائین پارسائی ء

تو زیبا ترے

چہ ہما راستی ء

کہ واہگ ء آسر انت

چہ ہما چراگ ء

کہ شپ ء دمکان گار انت

تو زیبا ترے

از ہر شادیٰ نرستہ

از ہر غم سنگینی

تو زیبا ترے

از پوشیدگی چرکینِ شب

از پارساییِ روشنِ صبح

تو زیبا ترے

از ہما حقیقتی

کہ انتہای خواہش است

از ہما چراغی

کہ در کوچہ های شب گم شدہ

ءِ روچ ءِ نه گندایت

تو زیاترے

چه هما دروگ ءِ

که هر روچ تئی مهر ءِ نام ءِ

من گوڻ وت ئے بندان

تو زیاترے

چه من ءِ چه منی اوست ءِ

تو زیاترے

چه وت ءِ چه وتی زیائی ءِ

و آفتاب را نمی بیند

تو زیاتری

از همان دروغی

که هرروز به نام عشقِ تو

من به خود می گویم

تو زیاتری

از من، از امید من

تو زیاتری

از خود، از زیبایِ خود

تئی جتائی ء شپ ء
 تیوگین شہر ایبرترہ
 منی چم...
 بس پہ منی تسلا دئیگ ء سُرگا آنت
 تھاری شدیگین پشیے
 سُرپ کنان تھا پُترگ لوٹایت
 دُرچک ء دیوال کُل ورگ بوتگ آنت
 گبارین وھمے ساه زورایت
 نہ چراگے ہیسکارایت
 بس تھاری شلییت
 ء چرت توار کن آنت
 منی کش ء کِر ء ہر چی

شبِ جدایی ترا
 ہمہ شہر بلعیدہ
 چشم‌ہایم...
 فقط برای تسلا دادنِ من می‌جنبند
 تاریکی گربہ‌ای گرسنہ‌ست
 می‌خواهد دزدانہ بہ درون آید
 درخت و دیوار ہمہ خوردہ شدہ‌اند
 وھمی غبارآلودی جان می‌گیرد
 نہ، چراغی حق‌حق نمی‌کند
 فقط تاریکی می‌بارد
 و جیرجیرک‌ہا آواز می‌خوانند
 در اطراف من ہر چیزی

پرشتگین گمب، تھت، کوپ، کدہ

چنک ء دامن

هرچی چرے توار ء سر رتک

تو کہ کائے

گذا روپگے بیار گوں

من ء تو هور بین ء چرتانی تواران روپین

کاسه‌ی شکسته‌ی آب، تخت، فنجان، قدح

چنگ و دامن

همه از این صدا لبریز است

تو که می‌آیی

آنگاه جاروبی به یار

من و تو باهم همراه شویم

و صدای جیرجیرک‌ها را جارو کنیم

۱۳

شپ و ت ء جاگھے گار کنگ لوٹ ایت
چو پیر مردے ء دزلت ء
کہ گسر بوتہ
چو انچین بچکنده ء
کہ وپتگین مردمے ء لُٹانی سر ء
چو پاتو ء بال بہ کنت
ء نندگ ء بیہال بہ بیت

شب...

کہ شب ء چارین آتراپان
توار سرپتگ آنت
رنگانی جھچہارگ انت

۱۳

شب می خواهد خود را جایی گم کند
چون عصای پیرمردی
کہ از او جدا شده
همچون لبخندی
کہ بر روی لبهای انسانی خفته
چون پروانه ای پرواز کند
و نشستن را از یاد برد

شب...

چهار سوی شب
صدا سربلند می کند
همهمه رنگ هاست

بلے اندرئے ھورک انت
چراگ ء وتی چم شمشتگ انت
ء رنگ ء پوئنگ ء تپاوتئے گار کتہ
چراگ ھزگارین کسھے ء سپاہ انت
ھپرنگین پوئنگ
ء زیمرین دژمانانی واھند انت
بلے تو...
نہ گوئن شپ ء سیلاتئے
نئیکہ گوئن چراگ ء
ء شپ ء چراگ ء نیام ء
ھر چی کہ است... منی انت
من تئی اھدانی ھیمہ ء باھوٹ
کہ اوڈا نہ شپ است
نہ چراگ نہ من
بس توئے ء تئی مھر انت

اما درونش خالیست
چراغھا چشمهای خود را فراموش کرده اند
تفاوت رنگ و آلودگی را هم -گم کرده اند-
چراغ پاسدار قصه های دولتمند است
صاحب هفت رنگ چرکین
و دشنام های آهنگین
اما تو...
نہ با شب سازگار بودی
نہ با چراغ
میان شب و چراغ
ھرچه کہ هست... از آن من است
من پناھندہی خیمہ قول و قرارهای تو ام
آنجا کہ نہ شب است
نہ چراغ نہ من
فقط تویی و مھر تو

۱۴

۱۴

شئیر ء اومان ء لرت

لذتِ هوسِ شعر

درانڈیہ کتگین کئیپے

سرخوشی ست به غربت رفته

انچین چارے که هج سیمسر ء هنکین نه کنت

چنان آرامشی ست که به هیچ مرزی ماوای نمی کند

نه چو شد ء شاهگان انت

نه چون گرسنگی وسیع است

که هر پیژگاه ء بهرودایت

که بر هر آستانه ای به روئید

نئیکه چو هوشام ء روان انت

نه چون تشنگی جاریست

که هستی ء به ملایت

که هستی را بخرامد

شئیر ء چار

آرامشِ شعر

نه روگنین شهر ء چراگانی ته ء پدر بیت

نه در چراغ های شهر روشن آشکار می شود

نئیکه سَتکگین گیبانے ء گباران شهمایت

نه در غبار بیابان های سوخته می درخشد

اے یک دراندیھ کتگین کئیپے

انچین لڑتے

کہ گون تو هوور کنگد ۽ وهدان

دست ۽ سر ۽ سمارایت

یا تئی دوری ۽ گریوگ ۽ دمانان

چو نوڈ ۽ مهر ۽ ساچان بیت

یک سرخوشی به غربت رفته ست

چنان لذتی یست

که همراه با تو در لحظه‌های خندیدن

دست نوازش بر سر می‌کشد

یا در لحظه‌های گریه‌ی دوریت

چون مهر ابرِ فرود آمده سایه می‌گستراند

شاندانی پڙی په گینگ ایرآنت
 دابانی مُهرگ انچو شنگ آنت
 گشنه په نهاد نه آنت
 ء چیرگیچ ء سر ء شموشگ بوتگ آنت
 سهتانی زیمر
 وهده وتی دپتر پچ کنت
 گډا دودمانانی وامدارین گورستان
 زندگی ء سواسان پچ گپیت
 اے ماسی شمسی ء تلا ء کارجاه انت
 ایشی ء دیوال
 چه بنی آدم ء ستهک ء هاکان جوژ بوتگ آنت
 اے کارجاه ء
 دریگ ء دروازگان چم گوڼ وت کار آنت
 په ادا اتکگین مردمان

ایماء و اشارت های کوچک به نظم چیده شده اند
 مهره ی نازها چنان پراکنده اند
 انگار هیچ قیمتی ندارند
 و بر روی فرش از یادها رفته اند
 آهنگ زیورآلات
 هنگامی که تاریخ خود را بگشایند
 آنگاه تمدن های وامدار گورستان
 بند پاپوش های زندگی را باز می کنند
 اینجا کارگاهِ طلاسازی مامان شمسی است
 دیوارهای آن
 از خاکِ صدقِ آدمی ساخته شده اند
 پنجره و درهای کارگاه
 خود با چشم در کارند
 برای مردمان آمده به اینجا

نہ مئیم بستارے دارایت
 نہ بیسہ جیڑھے بیت
 من اناگہ یک روچے گوستان
 کہ اے کارجاء ۽ دریگے
 منی چمانی تہ ۽ پچ بوت
 اوڈا تو نشتگاتئے
 چہ ہما روچ ۽ رند
 من ہر جاہ بُروان
 ماسی شمسى ۽ تلاء ۽ کارجاء
 منی ہمراہ انت
 ۽ ہمے دریگ منی چمانی تہ ۽ پچ انت
 دریگ ۽ تو نشتگئے
 شانددانی پڑی پہ گینگ ایرانت
 دابانی مہرگ انچو شنگ انت
 گشٹے پہ نہاد نہ انت
 ۽ منی پشت ۽
 دودمانی وامدارین گورستانے

نہ سوی چشم را اهمیتی است
 نہ دلہرہ و وسواسِ باوری
 یک روز ناگہانی از اینجا گذشتم
 پنجرہ ای از این کارگاہ
 درون چشمہایم گشودہ شد
 تو آنجا نشستہ بودی
 از آن روز بہ بعد
 بہ ہرکجا می روم
 کارگاہِ طلاسازِ مامانِ شمسى
 ہمراہ من
 و ہمین پنجرہ درونِ چشمانم باز است
 در پنجرہ تو نشستہ ای
 ایماء و اشارتہای کوچک بہ نظم چیدہ شدہ اند
 مہرہی نازہا چنان پراکنده اند
 انگار هیچ قیمتی ندارند
 و پشتِ سرم
 گورستانِ تمدنہای وامدار

هٺور نه بُوگ ءِ اَت
بس کِسھے ءِ دمکانی ته ءِ اوشتاتگین بته
په وت یک کدھے مئیم
ءِ جُتکے سوّاس ءِ شوّهاز ءِ تابان اَت

هٺور نه بُوگ ءِ اَت
کِشک وتی ودی بُوگ ءِ روچ ءِ را
نامه بندگان ءِ پگران بے تاهیر اَت اَنت
نه تو چه من پیسر اَت ئے
نه من اچ تو رندا اَتان

هٺور نه بُوگ ءِ اَت
کِسھے ءِ دمکانی ته ءِ اوشتاتگین بُت
هما جاگه ءِ اوشتاتگ اَت
که سپر مئے ته ءِ بندات بوت

باران نمی بارید
فقط در کوچه های قصه یی بتی ایستاده
برای یک جام فروغ چشم
و در جستجوی یک جفت پاپوش در پیچ و تاب بود

باران نمی بارید
راهها در اندیشه نام گزاری روز تولد خود
سخت بی قرار بودند
نه تو از من جلوتر بودی
نه من از تو عقب تر بودم

باران نمی بارید
بُت ایستاده در کوچه های قصه
همان جا ایستاده بود
که سفر در درون ما آغاز شد

تو گوون وت جنزان ات ئے
 ء من وتی چونکی لنگک داشتگ ء هیران اتان
 گواچن ء هاله ء پووش دیم ء کتگ
 که
 کِسَه ء چنکه مئیم ء
 جُتکے سوّاس په وت وام کتگ ء سر گپتگ
 بلے من که چار ات
 هئور نه بوگ ء ات
 تو هم ادا نه ات ئے
 ء من هم گندگ نه بوتان
 کِسَه ء وتی هوورکین دمک امباز ات انت
 ء تهنائی ء تلاوگ ء جان شوّدگ ء ات

تو با خویش در حرکت بودی
 و من انگشتِ کودکیِ خود در دست
 حیران بودم
 حقیقت بر صورتِ خود
 هاله خبری پوشیده
 که
 قصه مستی فروغِ چشم و
 جفتیِ پاپوش برای خویش وام کرد و
 آماده حرکت است
 اما من که نگریستم
 باران کمی بارید
 تو هم آنجا نبودى
 و من هم دیده نمی شدم
 قصه کوچه های خالیِ خود را
 در آغوش گرفته بود
 و در برکه تنهایی
 تن می شست

۱۷

امروز...

انچین جلوانا کین لؤگے

که مردم دُنْ ءِ درکپگ ءِ بیهال بیت

زندگی...

چه هدا ءِ هیوات کتگین

مؤسمان یک مؤسمے

ءِ عشق...

هدا ءِ هنکین ءِ دُزاتگین چراگے

من ءِ جتو ءِ جمانی ته ءِ

هما پنسین گزءِ لَزت هچ گیر نثیت

۱۷

امروز...

چنان منزلِ جلوانا کیست

که انسان بیرون رفتن را

از یاد می برد

زندگی...

از فصل های خیرات شده خدا

یک فصل یست

و عشق...

چراغی دزدیده شده از محله خدا

مرا در میوه جم*های جَتو*

لذتِ گُناهِ وحشی هیچ به خاطر نمی آید

بله همه ڪنر ۽ دڙڪ ۽ تام
مني زند ۽ شيرڪن ترين ٿرانگ انت

هر وهدهءَ ترا چاران
انچو گمان بيت ڪه
هدا ۽ بست ۽
برزين دڙڪه ۽ سر ۽
روشنائين ڪنر دڙگايان

اما طعم دزدیدن اين ڪنار
شيرين ترين خاطره زندگي من است

هر زمان ترا مي نگرم
گمان مي رود كه
من از محله خدا
بر فراز درختي بلند
ڪنار روشن مي دزدم

نه زانان

اے شهر پر چا وت ء منی اندر ء دمکان

بیگواه کنگ لوٹایت

من...

که اگن مُرگے چه من چینک تلب به کنت

من دو لبزئے دثیان

اے شهر وتی چراگان پرچا

توارے ء گرنچ ء بندایت

ء منی سرون ء ایر کنت

تو زانئے؟

منی وابجاه توارانی بازارے جوڑ بوتہ

ء من اے بازار ء

منی دانم

این شهر چرا خود را در میانِ کوچه‌های درون من

می‌خواهد نابود کند

من...

که اگر پرنده‌ای از من دانه طلب کند

من دو کلمه می‌دهم اش

این شهر چرا چراغ‌های خود را

به گره صدایی می‌بندد

و بالای سر من می‌گذارد

تو می‌دانی؟

خوابگاه من بازار صداها شده

و من به این بازار

چو مساپرے ء سر جنان
چندے لبز شہازگایان
چندے لبز...
انچین لبز کہ چو مُہرگ ء زبیدار بہ بنت

نو کہ تئی جتائی ء
مُرگ اچ من نارزا کتگ آنت
من اے مُہرگان
وتی تھنائی ء گور ء دئیگ لوٹان

همچون مسافری سر می زنم
در جستجوی چند کلمه هستم
چند کلمه...
چنان کلماتی که چون مُهره زیبا باشند

اکنون که جدایی تو
پرندگان را از من ناخشنود کرده
من این مهره ها را
می خواهم به تنِ تنهایی خود به پوشانم

چو مساپرے ء سر جنان
چندے لبز شہازگایان
چندے لبز...
انچین لبز کہ چو مُہرگ ء زیبدار بہ بنت

نو کہ تئی جتائی ء
مُرگ اچ من نارزا کتگ آنت
من اے مُہرگان
وتی تھنائی ء گور ء دئیگ لوٹان

همچون مسافری سر می‌زنم
در جستجوی چند کلمه هستم
چند کلمه...
چنان کلماتی که چون مُهره زیبا باشند

اکنون که جدایی تو
پرندگان را از من ناخشنود کرده
من این مهره‌ها را
می‌خواهم به تنِ تنهاییِ خود به پوشانم

۱۹

انسان وتی سپر ء مچ ء ته ء اندیم بوت کنت
 ء وتی دست ء چراگ ء ته ء هم
 من اچ تو جسته کنگی اتان
 بلے تو بچکند ات
 ء من دیست که تئی بچکند
 ء منی دل ء تراولانی رنگ یک انت
 گڈا من مهتل بوتان
 مردم ء په شوهاز ء نیمون ء
 وتی توامین سیال درامد کتگ انت
 کوھسار به بیت

۱۹

انسان درون غبار سفر خویش می تواند پنهان شود
 و درون چراغی که در دست دارد هم
 من از تو سؤالی پرسیدم
 اما تو لبخند زدی
 من دیدم که لبخند تو
 و تاول های دل من به یکرنگ اند
 آنگاه درنگی کردم
 انسان ها به بهانه جستجو
 همه نزدیکانش را بیگانه می شود
 کوھسار باشد

کہ گیابان ء دریا
 اے گل تئی باتن ء بھر آنت
 ء من تئی باتن ء سرجنان
 و تا شوہازگایان
 چد ء پیش کہ پشت ء رُستگین مُج
 دست ء چراگ ء شہرگ ء سر بہ بیت
 وت ء منی دل ء تراولانی تہ ء درگیج
 ء من وت ء تئی پچکندانی تہ ء شوہازان

یا کہ بیابان و دریا
 این‌ها همه بخشی از باطن تُواند
 و من بہ باطن تو سر می‌زنم
 خویش را در جستجویم
 پیش از آن‌کہ غبار برخاستہ پشتِ سر
 بر شاہرگ چراغِ در دست برسد
 خود را درون تاول‌های دلم پیدا کن
 و من خویش را در میانِ لبخندہای تو جستجو می‌کنم

۲۰

کپتگین دیوال ۽ چیر ۽
دگه هچ نیست ابید ۽
هما زمانگ ۽ لهته دمانان
که تو منی نگاهانی پیژگاه ۽
شمشت ۽ راه گپت ۽

وهد مدام پشت کپایت
چه مرک ۽
چه گوازی ۽
چه داوا ۽
چه جتائی ۽
رند اوڻ پشت کپایت

۲۰

زیر دیوارِ فروریخته
هیچ چیز دیگری نیست به غیر از
چند لحظه‌ی همان زمان
که آستانه نگاه‌های مرا
فراموش کردی و راهی شدی

زمان همیشه جا می‌ماند
از مرگ
از بازی
از دعوا
از جدایی
جای پاهایم جا می‌ماند

۲۰

زیر دیوارِ فروریخته
هیچ چیز دیگری نیست به غیر از
چند لحظه‌ی همان زمان
که آستانه نگاه‌های مرا
فراموش کردی و راهی شدی

زمان همیشه جا می‌ماند
از مرگ
از بازی
از دعوا
از جدایی
جای پاهایم جا می‌ماند

۲۰

کپتگین دیوال ۽ چیر ۽
دگه هج نیست ایڊه
هما زمانگ ۽ لهته دمانان
که تو منی نگاهانی پیژگاه ۽
شمشت ۽ راه گپت ۽

وهه مدام پشت کپایت
چه مرک ۽
چه گوازی ۽
چه داوا ۽
چه جتانی ۽
رند اوڻ پشت کپایت

انچو کہ هالگین کوپ ء ته ء چاه ء
تنکین رنگے ء دروشم ء مانیت

مردم که ودی بیت

بس یک کارے کنت

مگرازے زورایت ء وهد ء ٹکران چنان کنت

پدا هر کسی چاگرد ء تو بچارے

وهد ء ٹکر چو آکوٹ ء جُنب آنت

بلے تنی جتائی ء گوات ء

منی آکوٹ رُپت

بس هما کپتگین دیوال ء چیر ء

چندے ژندین دمانانی ٹکر پشت کپتگ آنت

چنان که درون فنجانِ خالی
خاطرہ- رنگِ روشنِ چای جا می ماند

انسان که متولد می شود

فقط یک کار می کند

قیچی ای برمی دارد و تکه های زمان را قیچی می کند

بعد که اطرافِ هرکسی را بنگری

تکه های زمان همچون مشتی غله کوبیده می شوند

اما بادِ جداییِ تو

مشتِ غله مرا رُفت

زیر آن دیوارِ فروریخته

فقط تکه های چند لحظه خسته بجا مانده

۲۱

اے کشک کہ من ہر روچ پیڑا ایت
 ء ہر روچ جتا بیت
 گیر کئیت ء بیہال بیت
 ہر روچ چمانی تہ ء تچ ایت
 بلے منی اندر ء سر نہ جنت

اے جمبر کہ گوات ء گنوک کتہ
 گوارگی انت
 من ء کئپ کنت
 پہ دمان گون من جل ایت
 بلے من ء دیوانگ نہ کنت

۲۱

این راہ کہ ہرروز مرا درمی پیچد
 و ہرروز جدا می شود
 بہ خاطر می آید و از یاد می رود
 ہرروز درون چشمان می دود
 اما بہ درونم سر نمی زند

این ابر کہ باد را دیوانہ کردہ
 میل بارش دارد
 مرا سرمست می کند
 برای لحظہ ای با من درنگ می کند
 اما مرا دیوانہ نمی کند

۲۱

اے کشک کہ من ہر روچ پڑا ایت
 ء ہر روچ جتا بیت
 گیر کئیت ء بیہال بیت
 ہر روچ چمانی تہ ء تچ ایت
 بلے منی اندر ء سر نہ جنت

اے جمبر کہ گوات ء گنوک کتہ
 گوارگی انت
 من ء کئیپ کنت
 پہ دمان گون من جل ایت
 بلے من ء دیوانگ نہ کنت

۲۱

این راہ کہ ہرروز مرا درمی پیچد
 و ہرروز جدا می شود
 بہ خاطر می آید و از یاد می رود
 ہرروز درون چشمان می دود
 اما بہ درونم سر نمی زند

این ابر کہ باد را دیوانہ کردہ
 میل بارش دارد
 مرا سرمست می کند
 برای لحظہ ای با من درنگ می کند
 اما مرا دیوانہ نمی کند

اے گوات کہ چہ زر ۽ سرون ۽ پیداک انت
 امروز ۽ بهشت ۽ زیمران ونڈ کنت
 بلے منی زیمر ۽ بھرے جوڑ نہ بیت

اے کرگین کہ منا نوان ئے کتہ
 منی شد ۽ تَن ۽ جاگاہ دنت
 منی گرم ۽ سردان نوش ایت
 منی وابانی ارجین انت
 منی تلوسگان وتی تہ ۽ سنگرین ایت
 بلے منی ارواہ ۽ هنکین نہ کنت
 تو نہ کشک ئے
 نہ جمبر نہ گوات
 نہ کرگین
 تو گوں من انچو نژوک ئے
 کہ منی همراه ۽ همساہگ بوت نہ کن ئے

این باد کہ از بالادست دریا می آید
 امروز آهنگ های بهشتی خیرات می کند
 اما بخشی از آهنگ من نمی شود

این کپر کہ مرا پناہ دادہ
 گرسنگی و تشنگی مرا جایگاهی می بخشد
 گرم و سرد مرا می نوشد
 خورجین خواب های من است
 بی قراری هایم را درون خود آرام می کند
 اما ماوایی برای روح من نیست
 تو نہ راہی هستی
 نہ ابر نہ باد
 نہ کپر
 تو بہ من چنان نزدیکی
 کہ نمی توانی همراه و همسایہ من باشی

اے گوات کہ چہ زر ۽ سرون ۽ پیداک انت
 امروز ۽ بهشت ۽ زیمران ونڈ کنت
 بلے منی زیمر ۽ بھرے جوڑ نہ بیت

اے کرگین کہ منا یوان ئے کتہ
 منی شد ۽ تَن ۽ جاگاہ دنت
 منی گرم ۽ سردان نوش ایت
 منی وابانی ارجین انت
 منی تلوسگان وتی تہ ۽ سنگرین ایت
 بلے منی ارواہ ۽ هنکین نہ کنت
 تو نہ کشک ئے

نہ جمبر نہ گوات
 نہ کرگین
 تو گوون من انچو نزوک ئے
 کہ منی همراه ۽ همساہگ بوت نہ کن ئے

این باد کہ از بالادست دریا می آید
 امروز آهنگ های بهشتی خیرات می کند
 اما بخشی از آهنگ من نمی شود

این کپر کہ مرا پناہ دادہ
 گرسنگی و تشنگی مرا جایگاهی می بخشد
 گرم و سرد مرا می نوشد
 خورجین خواب های من است
 بی قراری هایم را درون خود آرام می کند
 اما ماوایی برای روح من نیست
 تو نہ راہی هستی
 نہ ابر نہ باد
 نہ کپر

تو بہ من چنان نزدیکی
 کہ نمی توانی همراه و همسایہ من باشی

۲۲

زندگی پمن کرگشکی پاد برمشے

کِشک کہ پندات بوت

یک اسپیتین کرگشکے

(کہ سیاہین ٹکٹے مان ات)

گون من همراه ات

من هجر تھنا نہ بوتان

مدام گون آئی ء گوازی گت

پدا کِشک گُشادتر بوان بوت

۲۲

زندگی برای من صدای پای خرگوشی ست

راه که آغاز شد

یک خرگوش سفید

- که خالی سیاه داشت -

با من همراه بود

من هیچ وقت تنها نبوده ام

همیشه با او بازی می کردم

بعد راه فراخ تر شد

زندگی پمن کرگشکی پاد برمشے

...

کِشک که پندات بوت

یک اسپتین کرگشکے

(که سیاهین ٹکڑے مان ات)

گون من همراه ات

من هجر تهنا نه بوتان

مُدام گون آئی ء گوازی گُت

پدا کِشک گُشادتر بوان بوت

زندگی برای من صدای پای خرگوشی ست

...

راه که آغاز شد

یک خرگوش سفید

- که خالی سیاه داشت -

با من همراه بود

من هیچ وقت تنها نبوده ام

همیشه با او بازی می کردم

بعد راه فراخ تر شد

۲۳

هر سُهَب که واب ء پادکایان
 من ء بیگه ء تلب نگِیگ گنت
 ء من کاگدے ء سر ء
 دُرچکے ء آئی ء ساہگ ء جوڑ کنان
 بلے سُهَب بیگه ء چهرگ ء نہ جنت
 اگن من نبشته بزانتین
 گڈا سُهَب ء لُٹانی نیام ء
 بیگاہ نبشته کتک آت

برے برے اے شہر چہ من انچو شزار بیت
 کہ منی چمانی تھا تچگ پندات کنت
 گڈا من شہر ء بوجیگے کنان

۲۳

هر صبح که از خواب برمی خیزم
 طلب شامگاه مرا ناتوان می کند
 و من بر روی کاغذی
 درختی و سایه اش را می کشم
 اما صبح سیمای شامگاه را ندارد
 اگر نوشتن می دانستم
 آنگاه در میان لبهای صبح
 می نوشتم شامگاه

گاه گاهی این شهر چنان از من بیزار می شود
 که درون چشمانم جاری شدن آغاز می شود
 آنگاه شهر را قایقی

ءُ بوجيگ ءُ تنی مسامانی دریا ءُ دور دیان
 پدا دریا ءُ بوجيگ هر دو
 تنی چماني ته ءُ وپس آنت
 ءُ من تنی دیدگانی شوهاز ءُ
 چراگ کِشان زیم روڻ کنان
 درد نازینان
 کار باز بنت
 اُمبرے گوزایت
 دانکه پدا من ءُ واب به گپیت
 بگندے دنیا ءُ را
 په بیگه ءُ هلک ءُ روگ ءُ
 سهب ءُ چانث لگت کنگ مه کپایت
 ءُ منی سهب ءُ بیگاه
 تنی لثنانی نیام ءُ نبشته به بیت

و قایق را درون دریای قول و قرارهای تو پرتاب می‌کنم
 بعد دریا و قایق هر دو
 درون چشمانِ تو بخواب می‌روند
 و من در جستجوی چشمانت
 چراغ می‌کارم زخم درو می‌کنم
 درد می‌سرایم
 کارها زیاد می‌شود
 عمری می‌گذرد
 تا که دوباره مرا خواب در رباید
 مواظب باش
 هنگام رفتن دنیا
 به آبادیِ شامگاه
 قاب دروازه صبح لگدمال نشود
 و صبح و شام من
 میان لبهای تو نوشته شوند

اے میتگ ءِ گدان انچو شنگ اتگ آنت
 گُشڑے کہ ملائکان مجولی کُتہ
 ءِ پدا مجولانی چنگ ءِ شُمشتگ آنت

اے میتگ ءِ ہر بیگہ
 یک دریشین مجے کثیت
 ءِ گدانانی چمان سُرْمگ کنت
 شپ ءِ چہ میتگ ءِ
 وابانی چانو ءِ زور ایت ءِ رھادگ بیت
 پمیشکە ادا... مُج ءِ شپ ءِ نیام ءِ
 نہ چراگے واب گندایت
 نہ وابانی شہمے بلایت

سیاہ چادرهای این محله چنان پراکنده اند
 گویی ملائک قاب بازی کرده اند
 و بعد چیدن قاب ها را از یاد برده باشند

در این محله هر شامگاه
 غباری درویش می آید
 چشمان سیاه چادرها را سرمه می کشد
 شب ها از محله
 چانه خواب ها را برمی دارد و راهی می شود
 به همین خاطر اینجا... میان غبار و شب
 نه چراغی خواب می بیند
 نه شاخه نور خواب ها زبانه می کشد

گڏا بيا

من ءِ تَو وِتي وِبان زورين

ءِ مڄولي ڪنڀن

ملائڪ لثيب نه زان آنت

ءِ چڊ ءِ پيش ڪه

ما ملائڪ جوڙ به ٻين

ءِ لثيب ما را پڄاه ميار آنت

بيا مڄولي ڪنڀن ءِ مردم بڻين

پس بيا

من و تو خواب هايمان را برداريم

و قاب بازی ڪنيم

ملائڪ بازی نمی دانند

پيش از اينڪه

ما ملائڪ شويم

و بازی ها ما را بجا نياورند

بيا قاب بازی ڪنيم و انسان شويم

۲۵

منى ديدگ ڪشڪانى گيابانى آنت
توامين ڪشڪانى سر
يك شهر ۽ ڪٺ ۽ ايرآنت
۽ شهر يڪ چراگي ۽ پادون ۽
دان هما وهڊ ۽ اوشتوڪ انت
دانڪه په وتي آزمان ۽
ماه ۽ استال پڇ به گپيت

۲۵

چشمان من بيا بانِ راهايند
آغاز تمام راها
بر دامنِ يڪ شهرى نهاده شده اند
و شهر پائين دست يڪ چراغى
تا همان هنگام ايستاده است
تا كه برائى آسمانش
ماه و ستاره بشكفد

۲۶

مان کبس ۽ بندین جنگل ۽
بیواکی ۽ همه گرنچ
که گون وتی سُنٹ ۽ داشته
ایشی ۽ ته ۽ تئی بهر هم هوار انت

هما مُندریک
که یک روچے تو راه ۽ چته
آئی ۽ ٹک ۽ ته ۽
هما ودار ۽ چم زندگ انت
که یک شپے ماه ۽ چه من لوٹ اتگ ات

۲۶

درون قفس گنجشکِ دربند
همان گره ناتوانی‌ای را که
با نوک خود نگه داشته
درون آن سهم تو هم همراه است

همان انگشتر
که یک روزی از راهی پیدا کرده بودی
درون نگین آن
چشم همان انتظاری زنده است
که یک‌شبِی ماه را از من طلب کرده بود

من تھاری ۽ باھوٹ بوتان
 ۽ تئی واہگ من ۽ پۆلان ۽
 اچ منی نرۆک ۽ گۆست
 دان زیگین رۆچ ۽ همے واہگ ۽ برمش
 منی ارواہ ۽ تہ ۽ زندگ آت
 گڈا من زرت ۽ کبسے جوڑ کُت
 ۽ کبس ۽ چنگلے ودی کتہ
 پدا کہ چنگل ۽ ہبر کنگ لوٹ ات
 من بیوانکیانی گرنچے بوتان

من بہ تاریکی پناہ بردم
 و خواہش تو مرا جستجو کنان
 از نزدیک من گذشت
 تا روزِ دیروز صدای نرمِ پایِ همین خواہش
 درونِ روح من زندہ بود
 آنگاہ آن را برداشتم و قفسی ساختم
 قفس گنجشکی پیدا کرد
 هنگامی کہ گنجشک خواست سخن بگوید
 من بقچہ ناتوانی ہا شدم

تو من ء سَلاه داتگ ات

کہ بیا

من ء تو چہ وتی وابانی نیام ء درکائین

من چم بند گت انت

شپ پتات ء تگرد ء چیر ایر گت

نو منی امروز بس چندے دریگ ات انت

ء دریگان آ دیم

رنگانی جنگجاہے ات

روچے ہنکینے سَتک

روچے ہلکے تھ ات

نکشانی بازارے ات

من چارگ ء اتان

تو مرا آواز دادہ بودی

کہ بیا

من و تو از میانِ خواب‌هایمان می‌آیم

من چشم فروبستم

شب را پیچاندم و زیر گلیم نهادم

حالا امروز من فقط چند پنجرہ بودند

آن سوی پنجرہ‌ها

رزمگاہِ رنگ‌ها بود

روزی محلہ‌ای می‌سوخت

روزی آبادی‌ای بہ وجود آمد

بازارِ نقش‌ها بود

من می‌نگریستم

کہ وھد مار ءِ پدریچِ انت
 مدام تاب و رانِ انت
 هر دم جُنزایت
 ءِ هِچ کِشکے وتی نه انت
 من وتی پادانی تُرانگ ءِ کِپتان
 چارات دانکه
 منی پاد و اب گندگا ات انت
 ءِ تو گُشگ ءِ ات ئے
 من ءِ وتی و ابانی سرا بَزگ بوت
 ءِ من واترِ اتان

زمان - مانند - ردِ مارها است
 مدام پیچ و تاب می خورد
 هر دم به سویی می خزید
 و هیچ راهی از آنِ خود نبود
 من به یاد پاهایم افتادم
 نگاه کردم، دیدم
 پاهایم دارند خواب می بینند
 و تو می گفتی
 من دم برای خواب هایم می سوزد
 و من داشتم برمی گشتم

مُرگ گِلگ کنگ ءِ اِت اَنَت
 کہ گیابان ءِ چَمانی رنگ پرچا شُونز اِنَت
 ءِ مَن چہ واب گندگ ءِ پیسر
 گیابانے بوتان
 مَن دیست کہ مُرگ
 گُون شُونزین تاکان گدو جوڑ نہ کن اَنَت
 سَپر ہَمدا رستگ اَت
 کہ گیابان کبَس ءِ کنگ بوت
 ءِ تو چہ کبَس ءِ آ نِیمگ ءِ مَن ءِ ہال دات

پزندگان گلایہ می کردند
 کہ چرا رنگِ چشمانِ بیابان سبزِ لجنی است
 و مَن پیش از خواب دیدن
 بیابانی شدم
 دیدم کہ پزندگان
 با برگهای سبزِ لجنی آشیانہ نمی سازند
 سفر آنجا رسیده بود
 کہ بیابان در قفس شد
 و تو از آن سوی قفس بہ مَن خبر دادی

کہ شپء راجنے نَوَل کتہ
 ء دریا ء چراگانی گواچی پکارِ انت
 من سوتے بُوگ ء درکپگ لوٹِ ات
 بلے تنی واب
 چہ راجن ء پیسر راہ کپتگِ اتِ انت
 ء شپ ء راجن
 دوئینانی رنگ شونز ات

کہ شب قایقی وام کرده
 و دریا را سوغات چراغ‌ها لازم است
 من خواستم ترانه‌ای شوم و راهی
 اما خواب‌های تو
 پیش از قایق راهی شده بودند
 شب و قایق
 رنگِ هر دو سبزِ لجنی بود

انچو ڪه تهارين شپ ۽
ايوڪين چراگ ۽ مرگ ۽ رند
وهد ۽ پاد برمش چاته ۽ تها ايرروانت
انچين دمانه ۽
پدا بندات ڪنگ لوٽايت

اے زمين چو اول روچ ۽ آزمان ۽
ساپ ۽ پلگار ڪنگ ڪپايت
۽ زند ۽ گيابان ۽ رنگاني ڏنگر دور ڪنگ
۽ مُرتگين وهد ۽ لد جنگ لوٽاينت
گل تاب ۽ ريسين پگراني مار
گِرگ ۽ ڪثير ۽ بند ڪنگ

چنانڪه در شبِ تاريڪ
پس از مرگِ چراغِ تنها
صدای پای زمان درون چاهي فرو مي‌رود
اين چنين لحظه‌هايي را
دوباره آغازيدن مي‌خواهد

اين زمين همچون روزِ اولِ آسمان
پاک و صاف شود
و از بيابانِ زندگي خارِ رنگ‌ها دور شود
جنگلِ زمانِ مرده را بايد که کاشت
مارِ همه پيچ‌وتابِ فکرها را
گرفته در سبدي زنداني

ء کثیر گورم چگل دیگ لوٹایت
 نہ راہسران دامے پشت بہ کپایت
 ء نئیکہ رپتگین مُرگانی واترے
 اوستے ساہ بہ کشایت
 اے گیدی ء دامن انچو ھورک کنگی انت
 انچو کہ تئی روگ ء رند منی دل ھورک بیت
 انچین دمانے ء
 پدا پندات کنگ لوٹایت
 تو کہ واترے
 اے زمین چو اول روچ ء آزمان ء
 پلکار بہ بیت
 ء امبروز ء نوکین پندات
 لچھے ء وڑ ء
 تئی رہسران بہ شہمایت

و سبد در موجی پرتاب شود
 نہ درراہا دامی ہماند
 و نہ اینکہ
 اُمید برگشتنِ پرندگان رفته
 آہ بکشد
 دامنِ این جہان باید آن گونہ خالی شود
 ہمان گونہ کہ پس از رفتن تو
 دل من خالی شد
 این چنین لحظہ ہای
 باید کہ دوبارہ آغاز شوند
 تو کہ برگردی
 این زمین همچون روزِ نخستِ آسمان
 پاک شود
 و...
 آغازِ نوی امروز
 همچون شعری
 بر سرِ راہت نور برقصد

۳۰

گواچن ۽ بانزل پر نیتست
 پمیشکا من زمین کوچگایان
 انسان ۽ زند انچین هنکینے
 که اودا راستی ۽ کیشک نه گوزایت
 مردم لاچار انت که مرگ ۽ رند
 آئی ۽ زمین ۽ ته ۽ بشوهازایت
 بلے من چرے مرتگین مردمانی
 بے تاهیرین کبران گوزگ
 ۽ انگه جُهل تر کوچگ لوئان
 پرچا که گواچن ۽ بانزل پر نیتست
 نه مرگ ۽ نثیکه کانگروے

۳۰

حقیقت بال ندارد
 به همین دلیل از زمین می کوچم
 زندگی انسان آن چنان محله ای است
 که راه حقیقت از آنجا می گذرد
 انسان ناچار است پس از مرگ
 آن را در زمین جستجو کند
 اما من از گورهای بی قرار
 این مردمان مرده می گذرم
 و هنوز می خواهم عمیق تر بکوچم
 چراکه حقیقت را بالی نیست
 نه پرنده ای نه شهابی

من ۽ هما گواچن ۽ شوهاز انت

که چو زمین ۽ مهروان

چو آزمان ۽ شاهگان

۽ چو تنی گیر ۽ زیبا به بیت

من ماه روچ ۽ سالانی ازبابان گون

زمین ۽ کوچگایان

۽ تنی رنگ ۽ نود پمن ساچان انت

هر مردم ۽ انچین گواچنے الم لوئیت

که آ تنی ور ۽ دؤلدار به بیت

دانکه مردم آئی ۽ هاترا مُرت به کنت

من در جستجوی همان حقیقتی هستم

که چون زمین مهربان

چون آسمان وسیع

و چون یاد تو زیبا باشد

من با همه بار و بندیل

روز، ماه و سال

از زمین در حال کوچم

و ابر رنگ تو بر من سایه انداز است

هر انسان را چنین حقیقتی باید

که چون تو زیبا باشد

تا که انسان به خاطر آن بتواند بمیرد

دمکان تڄگ دمڙت
 ۽ وتي پاداني تراول مني چماني ته ۽ ايرگت آنت
 من ۽ وتي واپ دست ۽ دل ۽ آنت
 شپ ۽ پدانک پرشتگ آنت
 ۽ چراگ ۽ دروازگ بند انت
 مني واپ
 چو شديکين چونکيان توار ۽ آنت
 من هيرانان که
 زمانگ وتي حاجتان کجا واپين ايت
 گوات ديگر ۽ چه کجام دريگ ۽
 وتي پگار ۽ زور ايت
 جمبر وتي ترين دامن ۽ کجا پرنچ ايت

کوچه ها از رفتن خسته شدند
 و تاول پاهاى خود را درون چشمان من نهادند
 خواب هاى من کف دست اند
 پله هاى شب شکسته اند
 و دروازه چراغ بسته است
 خواب هاى من
 همچون جوجه هاى گرسنه جيک جيک مى کنند
 من حيرانم که
 زمانه نيازهاى خود را کجا مى خواباند
 باد هنگام عصر از کدام پنجره
 مزد خود را بر مى دارد
 ابر دامن تر خود را در کدام سرزمين مى چلاند

من ء دمکانی تراول
 ء دست ء دل ء واب
 گوَن تو نِیم کنگی اَنت
 شپ ء چراگ ء نِیام ء
 شاهیمة اِیرانت
 یکسرے تراول اَنت
 ء یکسرے واب
 بیا اِیشان نِیم کنِین
 پرچا کہ

شپ ء چراگ ء نِیام ء..... هرچی کہ است منی اِنْت

من تاول کوچہ‌ها
 و خوابِ کفِ دست را
 باید با تو قسمت کنم
 میانِ شب و چراغ
 زبانه ترازویی نهاد شده
 یک طرف تاول‌ها
 طرفِ دیگر خواب
 بیا این‌ها را قسمت کنیم
 چراکہ

میان شب و چراغ... هرچه کہ هست از آنِ من است

۳۲

هموڊا که هچ توار ء کاه نه زډايت
 زندگي شيشکين زگرے جوړ بيت
 برے برے که تني گمان
 من ء اچ من ليکنايت
 گڏا من چه دور ء و تا چاران
 دان گندان که
 مئے شهر سجده ء ته ء واب کپته
 نه زمانگ ته ء اټک کنت
 نه من ء تو ډن ء درکپت کنين

۳۲

آنجا که گیاه هیچ صدایی نمی‌روید
 زندگی ذکری پاک و روشن
 گاه‌گاهی گمان تو
 مرا از خودم می‌راند
 آنگاه از دور خویش را می‌نگرم
 می‌بینم
 شهر ما در میان سجده‌ای بخواب رفته
 نه زمانه می‌تواند به درون آید
 نه من و تو می‌توانیم از آن بیرون رویم

کس نیست

منان ...

توئے ...

ءِ زندگی ۽ شیشگین زگر انت

که شهر ۽ رگانی ته ۽

چو جو ۽ تچان انت

کسی نیست

منم ...

تویی ...

و نیایش پاک و روشن زندگی

که در رگهای شهر

همچون نهری جاریست

مرچان تو انچو دور رپتگ ئے
 کہ استال منی نزوک ء پیداک آنت
 ہمے دنیا...
 کہ ہزار رندا
 تنی شاند ء بچکندان
 پمن برے پل برے شہمے
 ء برے زیمے ء تھا بدل کتہ
 ہمے دنیا
 تنی دوری ء جنگجہ سازاتہ
 ء منی چمانی نیام ء ایرکتہ
 جنگجہ نہ ڈیرینگ بیت
 ء نہ گواچی کنگ بیت

امروز چنان دور رفتہ ای
 کہ ستارہا نزدیک بہ نظر می آیند
 ہمین دنیا...
 کہ ہزار بار
 اشارہا و لبخندہای ترا
 برای من گاہی درون گلی شاخہ نوری
 و گاہی آہنگی، آشکار می کرد
 ہمین دنیا
 دوری ترا رزمگاہی ساختہ
 و میان چشمان من نہادہ
 رزمگاہ ویران نمی شود
 و نہ سوغاتی

بس چه جنگجاء ء لڳک بیت
ء انگه کس
چه وتی پیشانی ء لڳک ء سۆیین نه بوته

انشپی من استالان هال دیان
که تو
پریانی لُنْثان لچ اتگین پُرزیمَرین سَوْتِے ئے
ء من ترا وتی چَمَانی نیام ء
نبشته کنگ لوْثان

فقط می توان از رزمگاه گریخت
هنوز کسی
با فرار از سرنوشت خود
پیروزمند نشده

امشب ستاره ها را خبر می کنم
که تو
ترانه ای آهنگین چسبیده بر لبان فرشته هایی
و من می خواهم ترا
میان چشمانم بنویسم

۳۴

شب وتی کوچندگانی ته ء
 چو دور بوتگین سوتے ء انسران کنت
 الوتانی بالو
 چه زمین ء آزمان ء بے حاجت
 سپر کنان بنت
 کاگدانی ته ء پتاتگین واس
 په دمانے
 گوات ء رنگ دنت
 ء پدا

۳۴

شب در میان چرت‌های خود
 چون ترانه‌ای که دور می‌شود، آرام می‌گیرد
 پروانه‌ی پیچ‌پیچ‌ها عاشقانه
 بی‌نیاز از زمین و آسمان
 سفر می‌کنند
 عطر بوسه‌های پیچیده شده‌ی درون کاغذها
 برای لحظه‌هایی
 باد را رنگ می‌بخشد
 و باز

گبارے ۽ کندگانی ته ۽

بیگواہ بنت

دُرست جُنزگا آنت

بلے

زند ۽ کوسرک ۽ ته ۽

تئی مهر اگن کد ۽ ارزنی هم یمانِ ایت

ته زمین وتی بار ۽

آپسرے ۽ بوجِ ایت

درون غبارِ خنده‌ها گم می‌شود

همه در حالِ حرکت‌اند

اما

در غلافِ زندگی

عشقِ تو اگر به اندازه آرزنی هم بماند

زمین بارِ خود را

به سرانجامی می‌رساند

هما روچ ء كه توار په وتی مُشکولی ء
 گوازی یی بنا کنگ لوټ اټ
 ء رنگانی ته ء بیگار کنگ بوت آنت
 هما روچ ء
 مارستان ء چم دیگ بوت
 گڏا وتی برهنکی ایش مانپوشت
 تو زانئے..... جامگ ء ته ء
 یک پُردوچ ء زیبائین جامگے ء ته ء
 چنت کبس وتی اِمروز ء تیلانک دینت

توار رنگانی بندیک آنت
 ء مارشت په وتی مئیم ء کیامت آنت

همان روز که صداها برای سرگرمی خود
 خواستند بازی ای بنا کنند
 در میان رنگ ها به بیگاری رفتند
 همان روز
 احساس را چشمی داده شد
 آنگاه برهنگی خویش را پوشاندند
 تو می دانی ... درون پیراهن
 درون یک پیراهن پرنقش و نگار
 چند قفس روزهای خویش را به پیش هول می دهند

صداها زندانی رنگ هایند
 و احساس برای بینایی خود قیامتی به پا کرده

بس کبس تهنا آنت

اِدا نه روچ است نه ماه

نه آپ نه سنگ

کبس بنیادم ۽ واهشانی رنگ ۽

دلکش آنت

۽ آجوئی تئی کرامانی وڙا زیبا اِنت

پَمشکه من مدام

وتی اندر ۽ کبس ۽ ڏن ۽ کَشان چاران

۽ تئی کرامان نِداره کنان

فقط قفس‌ها تنه‌ایند

اینجا نه خورشید است و نه ماه

نه آب نه سنگ

قفس‌ها همچون خواهش آدمی

دلکش‌اند

و آزادی چون خرام تو زیباست

به همین دلیل من همیشه

قفسِ درونم را بیرون می‌کشم و می‌نگرم

و خرامیدنِ ترا نظاره می‌کنم

زمانگ په وت
لوگ جوړ کنگ ء انت
دست ئی لچ ء مین انت
برے برے انچو گمان بیت
که من اچ تو دوران
بلے بیگاه ء وهدے چه کار ء موکل گپیت
ء دستان شودیت
گذا من دلجم بان
که من وهد ء زری لنگکان
ء تو چو مندریک ء منا پیژاتگ ئی
بلے باندا
زمانگ پدا کار ء بنا کنت
ء دست لچ ء مین بنت
گذا مونجا مبو

زمانه برای خویش
خانه بنا می کند
دست هایش گل آلودند
گاه گاهی این گونه گمان می رود
که من از تو دورم
اما شامگاهان هنگامی که از سرکار می آید
و دست ها را می شوید
آنگاه مطمئن می شوم
که من انگشت کوچک زمانم
و تو همچون انگشت طلا مرا در پیچیده ای
اما فردا
زمانه دوباره کار را آغاز می کند
و دست هایش گل آلود می شوند
آنگاه اندوهگین مشو

اے شہر ء سپاہ پاتو آنت
 ادا بادگیرانی ہشت چراگ آنت
 ادا استال چمانی تھا گدو بند آنت
 اے منی لچھانی ہنکین آنت
 ادا واہشانی آس
 انگہ روک نہ بوتگ
 ادا ندارگ انگہ هامگ آنت
 ادا مردم مُرگانی زبان ء ہبر کن آنت
 ء واب روچ ء رہمان ء چکر آنت
 زمانگ ء وتی زہگانی آروس ء
 ادا آہگ لوٹات
 بلے تو وتی چم بند کت آنت

زیبایی این شہر پروانہ ہایند
 اینجا خشت بادگیرها از چراغ است
 اینجا ستارہ ہا درون چشم ہا آشیانہ می سازند
 این محلہ ی شعرهای من است
 اینجا آتش خواہش ہا
 ہنوز روش نشدہ
 اینجا تمام منظرہ ہا ہنوز بکرنند
 اینجا مردمان بہ زبان پرندگان سخن می گویند
 و خواب ہا در روشنی ی روز درگردشند
 زمانہ بہ عروسی فرزندان خود
 می خواست اینجا بیاید
 اما تو چشمانت را بستی

ء آ کشک ء گار بوت
 پمیشکه انگه ادا
 گواتانی جیگبند سلامت انت
 ء تنی مهرانی مهلب
 منی سرجاه ء سر ء وپتگ

و او در راه گم شد
 به همین خاطر اینجا هنوز
 گریبانِ بادها سالم است
 و عطرِ مهرِ تو
 بر روی بالشِ من خوابیده

۳۸

جنگل ء وت ء آدینک ء چارات
 ء من شهر بوتان
 مُرگان سوت جته
 ء مار چراگ داشته
 هما روچی که سنگ سبز بوتگات انت
 من وتا پلکات
 ء پدا تتی چمان من ء شانت
 من مارمهرگے بوتان
 دنیا منی شوهاز ء

۳۸

جنگل خود را در آینه نگاه کرد
 و من شهری شدم
 پرندگان ترانه می خواندند
 و مارها چراغ به دست
 همان روز که سنگ ها روئیدند
 من خود را بلعیدم
 آنگاه چشمان تو مرا از مژگان فروریخت
 من مهره مار شدم
 دنیا در جستجوی من

تتی میدان اڑات
 آدینک گراگان چت ء وتی گدو ء بُرت
 هما انت شپ کور انت
 من تتی چمان شوهازگایان
 پلے پدا من ء شان انت
 دانکه من وت ء
 به چنان به ساهان
 ء سرمه دانے ء به کنان

به موهای تو درآمیخت
 کلاغها آینهها را پیدا کردند و به آشیانه خود بردند
 از همان زمان است که شب کور است
 من در جستجوی چشمان توام
 اما باز مرا فرومی‌ریزند
 تا که من خود را
 بچینم به سایم
 و در سرمه‌دانی کنم

تئی مہر اگن بانزل بہ بیت
 من کپودرے بوت کنان
 ء ماہ گدوئے
 گدوئے تہ ء ذرچکے کشک بیت
 ذرچک ء ساہگ ء
 آزمان چیرگیجگ بیت
 ء استالانی پری
 گون سوتانی چراگان
 مئے مہمان بنت
 ء اے شپ تما وهدی آگاہ بیت
 دانکہ زمین تئی چمانی تہ ء
 بہ وت آزمان شوہاز بہ کنت

مهر تو اگر بالی باشد
 من می‌توانم کبوتری باشم
 و ماه آشیانه‌ای
 درون آشیانه درختی کاشته شود
 در سایه درخت
 آسمان فرش شود
 و پری ستاره‌ها
 با چراغ ترانه‌ها
 مہمان ما شود
 این شب تا همان هنگام بیدار است
 تا کہ زمین در چشمان تو
 برای خود
 آسمانی جستجو کند

۴۰

من چندے گلگ کِشگ لوٹان
 بلے ترسان
 چہ وت ء
 چہ وتی اندر ء آتراپ ء چاگرد ء
 چہ ترا
 چہ ہما زیبائی ء
 کہ تئی اندر ء رُدایت
 ء دُن ء ندارگان رجان رَوْت
 من ترسان
 بلے چندے گلگ شنگینگ لوٹان
 انچو کہ ارژن تالان بنت

۴۰

می‌خواهم چند گلایه بکارم
 اما می‌ترسم
 از خود
 از باطنِ خود
 از آنچه در اطراف ما است
 از تو ...
 از همان زیبایی
 که در باطنِ تو می‌روید
 و منظرِ بیرون را رنگ می‌بخشد
 من می‌ترسم
 اما می‌خواهم چند گلایه بیافشانم
 آن‌گونه که آرژن پراکنده می‌شود

انچو ڪه بال ڪنگين مُرگاني پڊ
 آهاني وتری ء اُمیت ء نڪش آنت
 من چند گِلگ نڪشگ لوڻان
 بس هم گُشگ لوڻان
 ڪه پڻو من لبزاني همينچو مڙگ ڪه آباد ڪُتگ
 آ ڪل مني هاجتان وتي هنڪين جو ڪتگ آنت
 گِلگ بس هميش اُنت
 ڪه تتي زيبائي مني لبز ء مارشاني سرا
 انچو ساهيل نه بيت
 انچو ڪه تو گُشان ء سرا ڪنڙي

چون رڍ پاى پرندگان پرواز ڪرده
 ڪه اميد برگشتن آن ها را نقش مي ڪند
 مي خواهم چند گلایه نقش ڪنم
 فقط مي خواهم اين را بگويم
 همين چند محله سخن ڪه من برائى تو آباد ڪرده ام
 آن ها تمام حاجت هاى مرا سراى خود ساخته اند
 گلایه فقط همين است
 ڪه زيبايي تو بر سر سخن و احساس من
 چرا سايه نمى افکند
 همان گونه ڪه تو روسرى بر سر مي ڪنى

شبِ رچگ ءِ انت
 چه هزار نیمگانِ رچگ ءِ انت
 نه دل نه تاس نه چم
 شب
 تُرمپ تُرمپ ءِ زوال بوگ ءِ انت
 اگان اے میٹگ راچنے جوڑ مه بیت
 گڈا من په وت آپ ءِ هوشامے جوڑ کنان
 دُرچک انون جان شوْدگ ءِ آنت
 بلے دمانے رَند
 وتی گدان هار ءِ دست ءِ دے آنت ءِ چرے میٹگ ءِ
 رهادگ بنت

شب می بارد
 شب
 از هزار سو در حال باریدن است
 نه دل نه کاسه نه چشم
 شب...
 قطره قطره به زوال می رود
 اگر این محله قایقی ساخته نشود
 آنگاه برای خویش عطشِ آبی خواهم ساخت
 درختان اکنون تن می شویند
 اما دمی دیگر
 لباس های خود را به دست طوفان می سپارند و از این محله
 راهی می شوند

منی ساہگ سہتے پیسر
منی راستین گشہ نشتگ ء وت ء گوات کنگ ء ات
بلے انون انچو میس اتگ کہ ذرہینگ ء انت

شپ رچگ ء انت
بلے درپ نیست
من وتی چمان دان هما وهد ء پچ نہ کنان
دانکہ ترا منی وابانی حاجت مہ بیت

شپ رچگ ء انت
شپ ء شیرگ منی توار ء پیشانی ء سربوتگ انت
من ترا بس ہمے گشگ لوٹان
اگان ترا واب پکار بوت
گڈا آپسے روان مہ دئے
بو جیگے دیم بدئے
کہ شپ رچگ ء انت
ء چہ ہزار نیمگان رچگ ء انت

سایہ من ساعتی پیش
سمت راست من نشسته بود و خود را باد می زد
اما اکنون چنان خیس شده کہ می لرزد

شب در حال باریدن است
اما جامی نیست
من چشمانم را تا همان هنگام نمی گشایم
تا کہ ترا حاجت خواب های من نباشد

شب در حال باریدن است
شیرہ های شب تا پیشانی صدای من رسیده اند
می خواهم بہ تو فقط همین را بگویم
اگر ترا خواب لازم بود
آنگاہ اسبی روانہ مکن
قایقی بفرست
کہ شب در حال باریدن است
از ہزار سو در حال باریدن است

۴۲

یک وھدے ات
کہ تو چراگے ات ئے
ء من تئی لوٹ اتگین دعایے
نہ ترا چم ے تلب آت
ء نہ من ے لبزے ے حاجت
تو بے شمار رُژنا ات ئے
ء من بے کساس پُر زیمَر
یک وھدے ات
کہ تو چراگے ات ئے

پدا زمانگ ے مارا دیست
ء ما چہ وتی آجوئی ے

۴۲

یک زمانی بود
کہ تو چراغی بودی
و من دعای خواستہ شدہ تو
نہ ترا طلب چشمی بود
نہ مرا حاجت سخنی
تو بی شمار روشن بودی
و من بی اندازہ پُر موسیقی
یک زمانی بود
کہ تو چراغی بودی

باز زمانہ ما را دید
ما از آزادی خود

درانڈیہہ کنگ بوتین
نون مئے چارین آتراپان
چم ۽ لبزانی دیوال آنت
بلی چرے دیوالان هما دیم
آجوئی
گوں تئی رُژن ۽ منی زیمران
مئے ودار ۽ اِنت

به غربت رانده شدیم
اکنون در چهارسوی ما
دیوارهای چشم و سخن است
اما از این دیوارها آنسو
آزادی
با روشنی تو و موسیقی من
در انتظار ماست

۴۳

هما روچ ءَ که من ترا ديست
من ءَ گمان بوت
که شهر مني چماني ته ءَ نَز اَتکگ
ءَ پدا اے هال که
اے شهر وتي استالان
تني چماني ته ءَ شوهازگ ءَ جُهد ءَ اِنْت

۴۳

همان روزی که من ترا دیدم
گمان کردم
شهر درونِ چشمانم جمع شده
و بعد این خبر که
این شهر می‌کوشد
ستاره‌هایش را درون چشمان تو جستجو کند

من لوڻاٽ ترا هال ٻڌيان
 بله تو گشت
 هما وهدهءَ كه تئي الوتاني
 بانزل توام بنت
 تئي آزمان تئي دستءَ دڳ بيت
 بله چدهءَ پيش
 آتراپءَ سرءَ پُر
 تئي پيشانيءَ اوشت آنت
 تو كرار بو
 دُرچڪاني چيرءَ رتڪڳين
 زردين تakaan اگن بگندنه
 كه ٻڌا سبز بوگا آنت
 گڏا هچ مه گشت
 من كرار گيت
 من هچ نه گشت
 بله چه من پيش
 تئي الوتاني بانزل توام بوت آنت

مي خواستم خبرت كنم
 اما تو گفتي
 همان هنگام كه بال
 زمزمه هاي عاشقانهات تمام مي شوند
 آسمان تو به دست داده مي شود
 اما پيش از آنكه
 مشغله اطراف
 برپيشانيت آرام گيرد
 تو آرام شو
 در زير درختان
 برگ هاي زرد ريخته شده اگر ديدی
 كه در حال روئيدن هستند
 آنگاه هيچ مگو
 من آرام بودم
 من هيچ نگفتم
 اما پيش از من
 بال زمزمه هاي عاشقانه تو تمام شدند

ء تئی آزمان
تئی دست ء دَیگ بوت
تو نون من ء وتی
تھت ء روان ء گنج ء جاگہ بدئی
دانکہ من ترا
تئی هم رنگ ء هم سَندین
استالے پیش بداران

و آسمانِ تو
به دستت داده شد
تو اکنون مرا
در گوشه تختِ روانت جایی ده
تا که من ترا
ستاره‌ای هم‌رنگ و هم سن تو
نشانت دهم

۴۴

چراگ ء آ ديم
شهرے ء دمک وت مان وت
گوازی کنگ ء آنت
مردم مٿينگ ء گوازی
هر کس که گيشتَر مردم بدل کنت
آ سوئين بيت

چه شپ ء پُشت
نادراهيٽن بازارے ء رگانی ته ء

۴۴

آن سوی چراغ
کوچه های شهر با خود
در حال بازی اند
آدم ها در بازی مسخ
هر کس که مردمانِ بیشتری بدل کند
او پیروز می شود

پشت شب
درون رگ های بازاری بیمار

وابانی دوائی ایڙیچک بُوگ ءِ اِنْت
 بلے شپ ءِ چراگ ءِ نِیام ءِ
 نه شهر است نه دمک نه گوازی
 نه بازار نه واب نه دوائی
 ءِ همؤدا که هچ نیست
 ترا همؤدا بُوگ لوڻ ایت
 ءِ شپ ءِ چراگ ءِ نِیام ءِ
 هرچی که است ... منی اِنْت

دوای خواب‌ها در حال جاری شدن است
 اما میان شب و چراغ
 نه شهر است نه کوچه نه بازی
 نه بازاری نه خواب نه دوايي
 همان‌جا که هیچی نیست
 تو باید آنجا باشی
 میان شب و چراغ
 هرچه که هست... از آنِ من است

۴۵

تئی بزمشانی زیمَر کجا نکش أنت؟

...

من زمستانی ء

په گرماگ ء آیوکیں مُرگان

چینک ریچگ ء اتان

ء وهد چو لنگین اولاک ء

منی گش ء گوڻ آت

من دیست که وهد منی چمانی ته ء دمبرگ ء انت

پدا من انچو دمبُرتان

که منی دست ء چینک

مُرگ بوت أنت ء بال اِش کو

تنهائی...

۴۵

آهنگ‌های نرم صدای پای‌های تو کجا نقش‌اند؟

...

من در زمستانی

برای پرندگانی که تابستان می‌آمدند

دانه می‌ریختم

و زمان همچون سمندی لنگ

در کنار من همراه بود

دیدم که زمان درون چشمانم خسته می‌شود

آنگاه من چنان خسته شدم

که دانه‌های در دستم

پرنده شدند و پرواز کردند

تنهایی...

من اولی رند ء دیست کہ تهنائی ء ساه مان
 ء من ء گُشگا انت کہ
 اگن تو آدینک به بئے
 سر رچ ئے
 هنکین به بئے
 اے کشک ترا واب ء نثیل آنت
 گڈا من وتی ایوکی پدے گت
 ء وت برمشء ته ئے وپتان
 زمانگ ء ادا کِسھانی کاپرے بست
 ء سوتانی چراگ داشت آنت
 اگن روچے تئی سر به کپایت
 ته من اچ تو الم پُرسان
 کہ تئی برمشانی زیمر کجا نکش آنت؟

من برای اولین بار دیدم کہ تنهایی را جانی ست
 و مرا می گوید
 تو اگر آینه ای شویی
 لبریز می شوی...
 سرایی شویی...
 این راه ها ترا برای خواب غمی گذارند
 آنگاه من تنهایی را جای پایی ساختم
 و خود چون صدایی نرم درون آن خوابیدم
 زمانه اینجا کپر قصه ها را بنا کرده
 و چراغ ترانه ها را برافراشته
 اگر روزی گذرت به این سو افتد
 من حتماً از تو خواهم پرسید کہ
 آهنگ های نرم صدای پای تو کجا نقش اند؟

۴۶

ما سر په رند اټين
چو که سستگين جوک ۽ مھرگان
تو من ۽ زمانگ

...

دانکه اے شهر
بيوانکين گواهی وتی چمان پچ بکنت
ترمپ دریا ۽ ته ۽ ايرکپ آنت
۽ دروشم بدل بنت

...

مردم که مردمے ۽ شوهاز ۽ درکپ ایت
گذا چه وهد ۽ گسر بیت

۴۶

ما در پی هم بودیم
همچون مهره‌های گردن بندی پاره شده
تو، من و زمانه

...

تا که شاهدِ ناتوان
این شهر چشم‌هایش را بگشاید
قطره‌ها بر دریا فرود می‌آیند
چهره‌ها بدل می‌شوند

...

انسان که به جستجوی انسانی راهی شود
آنگاه از زمان جدا می‌شود

ءِ زمانگِ آئی ءِ پۆل ءِ سرجنت
 تو شِگوست ئے
 من وتی چم دست ءِ کت ءِ راه کپتان
 آجزین وهد لٹ ءِ چک دیان سرگپت
 جُنزے سہر ءِ انت
 سہرے جُنزگ ءِ انت
 ءِ مہرگ لیٹوران آنت
 اے دمکانی تہ ءِ تهنائی انت
 کہ سہر ءِ دنز انت چو بُت ءِ اوشتاتہ
 بس چندے دمان پش کپتہ
 هور کہ بیت
 بُت ءِ پیشانی ءِ دُرسٹین نبشته شوڈگ بنت
 گڈا شہر ءِ بیوانکین چمانی گواہی سہرا بیت
 ءِ دُرۆشم بدل بنت

و زمانہ در جستجویش بہ ہر سوی سر می زند
 تو بہ تندی گذشتی
 من چشم خویش بر کف دست نہادم و راہ افتادم
 و زمانِ ناتوان عصازنان راہی شد
 حرکتی در سفر
 سفری در حرکت
 و مہرہا در حال غلتیدن
 در این کوچہ ہا تنہایی ست
 یا غبار سفری کہ همچون بُتی ایستادہ
 فقط چند لحظہ ماندہ
 باران کہ بیارد
 تمام نوشتہ ہای پیشانی بُت شستہ می شوند
 آنگاہ گواہی چشم ہای ناتوانِ شہر آشکار
 و چہرہ ہا بدل می شوند

۴۷

زندگی کلّوھے
 کہ مؤسم ئے دست ما دست سرکنان آنت
 ما نہ ہلوت کِشت
 نہ چراگ بال دات آنت
 اے واب چہ ہپت شپ ہما نیم پیداکِ انت
 من آزمان ء
 نہ استال پُولان نہ کہودر
 بس مؤسم چاران
 مؤسم ء تھا وابے
 واب ء تہ ء دریگے
 ء دریگ ء تہ ء تو

۴۷

زندگی پیغامی ست
 کہ از فصلی بہ فصلی دست بہ دست می شود
 ما نہ زمزمہ عاشقانه ای کاشتیم
 نہ چراغی پرواز دادیم
 این خواب از آن سوی ہفت شب راہیست
 من آسمان را
 نہ ستارہ جستجو می کنم نہ کیوتر
 فقط فصلی را می نگرم
 در فصل خوابی
 در خواب پنجرہ ای
 در پنجرہ ترا